

Amerika için Gelecek ve 18 Temmuz 2020 - Bir Numara

Antlaşmanın Mağara Adamları: Musa ve İlyas Dünyanın Sonunda

Jeff Pippenger

2023-08-23

Musa ve İlyas, her biri bağlama göre tekil bir sembol olarak anlaşılabilir gibi, her iki peygamberi de içeren bir sembol olarak da anlaşılabilen peygamberlik sembolleridir. İki tanığın tanıklığıyla bir şey kesinleşir ve Vahiy 11'de Musa ve İlyas Eski ve Yeni Ahit'in iki tanığını temsil eder. Mesih'in İkinci Gelişimini temsil eden Başkalaşım Dağı'nda, ikili sembol hem yüz kırk dört bini (İlyas) hem de Pazar yasası krizinin şehitlerini (Musa) temsil eder. Horev mağarasında, birlikte bir sembol olarak, dünyanın sonunda Tanrı'nın karakterinin bir vahyi olan ve Laodikyalıyı Filadelfyalıya dönüştürme gücünü barındıran mesajı "duyan", "okuyan" ve "yerine getiren" Tanrı halkını temsil ederler. Yakında (hem de çok yakında) öyle bir noktaya gelinecek ki, akılsız Laodikyalı Adventistler "İşte Damat geliyor" çağrısına doğru şekilde karşılık verebilmek için gereken "yağ"dan artık yararlanamayacaklar.

Musa Rab'be dedi ki: İşte bana, "Bu halkı çıkar," diyorsun; ama benimle birlikte kimi göndereceğini bana bildirmedi. Yine de, "Seni adıyla tanıyorum ve gözümde lütuf buldun," dedin. Şimdi, lütfen, eğer gözünde lütuf bulduysam, yolunu bana göster ki seni bileyim ve gözünde lütuf bulayım; ve şu ulusun senin halkın olduğunu göz önünde bulundur. O da dedi: Varlığım seninle gidecek ve ben sana huzur vereceğim. Musa ona dedi: Varlığın benimle gelmeyecekse, bizi buradan çıkar. Çünkü burada, ben ve halkın senin gözünde lütuf bulduk mu, bunun nasıl bilinecek? Bizimle gidişinle değil mi? Böylece ben ve halkın, yeryüzündeki bütün halklardan ayrı kılınacağız. Rab Musa'ya dedi: Söylediğin bu şeyi de yapacağım; çünkü gözümde lütuf buldun ve seni adıyla tanıyorum. Musa dedi: Sana yalvarırım, görkemini bana göster. Rab dedi: Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim ve önünde Rab'bin adını ilan edeceğim; kime lütuf edeceysem ona lütuf edeceğim, kime merhamet edeceysem ona merhamet edeceğim. Ve dedi: Yüzümü göremezsin; çünkü hiçbir insan beni görüp yaşayamaz. Rab dedi: İşte, yanımda bir yer var; kayanın üzerinde duracaksın. Ve görkemim geçerken seni kayanın bir yanına koyacağım ve geçip gidinceye dek seni elimle örteceğim. Sonra elimi çekip alacağım ve sırtını göreceksin; ama yüzüm görülmeyecek. Rab Musa'ya dedi: Kendine birinciler gibi iki taş levha yont; kırdığın ilk levhalarda olan sözleri bu levhaların üzerine yazacağım. Sabaha hazır ol; sabahleyin Sina Dağı'na çık ve orada, dağın tepesinde, huzuruma gel. Seninle birlikte hiç kimse çıkmaz; bütün dağ boyunca kimse görünmesin; sürüler ve sığırlar da o dağın önünde otlamasın. O da birinciler gibi iki taş levha yonttu; Musa da sabah erkenden kalktı, Rab'bin kendisine buyurduğu gibi Sina Dağı'na çıktı ve eline iki taş levhayı aldı. Rab bulut içinde indi, orada onunla durdu ve Rab'bin adını ilan etti. Rab onun önünden geçti ve ilan etti: Rab, Rab Tanrı, merhametli ve lütfekâr, sabırlı, iyilik ve gerçek bakımından bol, binlerce kişiye merhametini sürdüren, suç, isyan ve günahı bağışlayan; ama suçluyu asla cezasız bırakmayan; babaların suçunu çocuklar üzerinde ve çocukların çocukları üzerinde,

üçüncü ve dördüncü kuşağa kadar cezalandıran. Musa hemen başını yere eğdi ve tapındı. Ve dedi: Ey Rab, şimdi eğer gözünde lütuf bulduysam, Rabbim, yalvarırım, aramızda yürü; çünkü bu inatçı bir halktır; suçumuzu ve günahımızı bağışla ve bizi mirasın olarak al. Ve dedi: İşte, bir antlaşma yapıyorum; bütün halkının önünde, yeryüzünde ve herhangi bir ulusta yapılmamış harikalar yapacağım; aralarında bulunduğu bütün halk Rab'bin işini görecek; çünkü seninle yapacağım iş korkunç olacaktır. Çıkış 33:12-34:10.

Musa, dünyanın sonunda Tanrı'nın halkını temsil eder. Onlar, araştırmacı yargının "son günlerinde" Tanrı'dan O'nun "yolunu, ki" O'nu "bilsinler" diye kendilerine göstermesini isteyen ve karşılık olarak Tanrı'dan, O'nun "varlığının onlarla birlikte gideceği" ve Tanrı'nın o insanlara "rahat" vereceği vaadini içeren bir yanıt alan kimselerdir.

Rab şöyle diyor: Yollarda durun, bakının ve eski yolları sorun; iyi yol nerededir, o yolda yürüyün ve canlarınız için huzur bulacaksınız. Ama onlar, "O yolda yürümeyeceğiz" dediler. Sizin üzerinize nöbetçiler de koydum, "Boru sesine kulak verin" diyerek. Ama onlar, "Kulak vermeyeceğiz" dediler. Yeremya 6:16, 17.

Yeremya, "görmeyi" ve "kulak asmayı" reddeden bir zümreyi tanımlar; bu nedenle, "iyi yolu" arayan ve "onda yürüyen"lere vaat edilen "dinlenme"yi almazlar. O dinlenme, Yeşaya tarafından "ferahlık" olarak tanımlanır.

Kime bilgi öğretecek? Kime öğretiyi kavratacak? Süttten kesilenlere, memeden ayrılanlara mı? Çünkü buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada olmalı. Çünkü bu halka kekeleyen dudaklarla ve başka bir dille konuşacak. Onlara şöyle dedi: "İşte yorgunluğun dinlendirebileceğiniz huzur; işte ferahlık." Ama onlar kulak asmadılar. Ama Rab'bin sözü onlara buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada oldu; öyle ki gidip geriye düşsünler, parçalansınlar, tuzağa düşsünler ve yakalansınlar. Yeşaya 28:9-13.

"Dinlenme" ve "tazelenme", son uyarı mesajının ilanı sırasında yağdırılan son yağmuru temsil eder.

Bana, üçüncü melek'in mesajının kapanmak üzere olduğu zamana kadar uzanan dönem gösterildi. Tanrı'nın gücü halkının üzerine inmişti; işlerini tamamlamışlardı ve önlerindeki çetin saat için hazırlanmışlardı. Rab'bin huzurundan gelen ferahlatmayı ya da son yağmuru almışlardı ve yaşayan tanıklık yeniden canlanmıştı. Son büyük uyarı her yerde yankılanmıştı ve mesajı kabul etmeyen yeryüzü sakinlerini kıskırtmış ve öfkelenmişti. Erken Yazılar, 279.

"Geç yağmur" denilen 'dinlenme' ya da 'tazelenme' vaadi, Tanrı'nın 'varlığı'nın O'nun halkıyla birlikte gideceğine dair mağarada Musa'ya verilen vaadi de içerir."

Yapılacak iş Pentikost Günü'ndekine benzer olacaktır. Nasıl ki müjdenin başlangıcında Kutsal Ruh'un dökülüşünde "erken yağmur" değerli tohumun filizlenmesini sağlamak için verildiyse, aynı şekilde "geç yağmur" da sonunda, hasadın olgunlaşması için verilecektir. "O zaman Rab'bi tanımaya devam edersek O'nu bileceğiz; O'nun gelişi sabah gibi kesindir; bize yağmur gibi, yeryüzüne yağın geç ve erken yağmurlar gibi gelecektir." (Hoşea 6:3.) "Öyleyse, ey Siyon'un çocukları, sevinin ve Rab Tanrınızda coşun; çünkü size erken yağmuru ölçülü

biçimde verdi ve sizin için yağmuru, erken yağmuru ve geç yağmuru yağdıracak.” (Yoel 2:23.) “Son günlerde, Tanrı diyor ki, Ruhumdan bütün insanların üzerine dökeceğim.” “Ve öyle olacaktır ki, Rab’bin adını çağıran herkes kurtulacaktır.” (Elçilerin İşleri 2:17, 21.) Müjdenin büyük işi, başlangıcını belirleyen Tanrı gücünün tezahüründen daha azıyla kapanmayacaktır. Müjdenin başlangıcında erken yağmurun dökülmesinde yerine gelen peygamberlik sözleri, sonunda geç yağmurda yeniden yerine getirilecektir. İşte elçi Petrus’un şöyle derken ileriye bakarak sözünü ettiği “ferahlatma zamanları”: “Öyleyse tövbe edin ve dönün ki, günahlarımız [Araştırmacı Yargı’da] silinsin; Rab’bin huzurundan ferahlatma zamanları geldiğinde; ve O, İsa’yı gönderecektir.” (Elçilerin İşleri 3:19-20.)

Tanrı’nın kulları, yüzleri aydınlanmış ve kutsal adanmışlığın parıltısıyla ışıldayan, gökten gelen mesajı ilan etmek için bir yerden bir yere koşacaklar. Yeryüzünün dört bir yanında, binlerce sesle uyarı verilecek. Mucizeler yapılacak, hastalar iyileştirilecek ve alametler ve harikalar iman edenleri izleyecek. Şeytan da yalancı harikalarla iş görecektir, insanların gözü önünde gökten ateş bile indirecek. (Vahiy 13:13.) Böylece yeryüzünün sakinleri bir tavır almaya sevk edilecek. Büyük Mücadele, 611, 612.

Son günlerdeki Kutsal Ruh’un dökülüşü, müjdenin ilanının başlangıcındaki Kutsal Ruh’un dökülüşüyle örneklenmiştir. Ruh’un kiliselere ne dediğini işitmek istemeyenlere yönelik "Rab'bin onlara sözü", dünyanın sonunu tasvir etmek için bir peygamberlik tarih çizgisini başka bir peygamberlik tarih çizgisine ekleme peygamberlik ilkesiydi. Bu, bir şeyin sonunun o şeyin başlangıcıyla tasvir edildiği ilkesinden başka bir şey değildir. Peygamberlik kuralı, akılsız Laodikyalı Yedinci Gün Adventist halkı tarafından reddedilmektedir. Kabul edildiğinde Tanrı "bilgiyi öğretebilir"; Daniel bunun son zamanda arttığını belirtir ve Hoşea'nın Tanrı'nın halkının reddettikleri için yok olduğunu söylediği aynı bilginin ta kendisidir. Yeşaya ve Yeremya'da işitmek ya da görmek istemeyen zümre, "ferahlatma"yı (ki bu, Tanrı'nın "son gün" halkına günlerin sonundaki krizi güvenle atlatabilmeleri için vermeyi vaat ettiği "dinlenme"dir) reddeder.

Tanrı’nın Musa’ya ilan ettiği “Rab’bin adı” (karakteri) şudur: “Rab Tanrı, merhametli ve lütfkâr, sabrı bol, iyilik ve gerçekle doludur.” Onun karakteri merhamet ve gerçektir. Onun karakterini temsil eden hakikat her zaman merhametiyle birliktedir; çünkü Tanrı önce onlara merhametini göstermedikçe hiç kimse O’nun hakikatini anlayamaz; zira herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden (karakterinden) yoksun kaldı. İsa Mesih’in Alfa ve Omega olduğu gerçeği, Tanrı’nın suçlarını ve günahlarını bağışladığı kişiler tarafından tanınır ve muhafaza edilir. Bu bağışlanma, soruşturma yargısının son safhalarında gerçekleşir. Merhametini göstererek günahlarını bağışladığı kimseleri kendi mirası olarak alır ve onlarla bir antlaşma yapar.

Dünya tarihinin son günlerinde, Tanrı’nın buyruklarını tutan halkıyla olan antlaşması yenilenecektir. Review and Herald, 26 Şubat 1914.

Musa da dahil olmak üzere bütün peygamberler, Tanrı’nın yüz kırk dört bin olarak tanımlananlarla antlaşmasını yenilediği inceleme yargısının son günlerini işaret etmektedir. Ve o antlaşma kurulduğunda, Tanrı “yeryüzünde, hiçbir ulusta yapılmamış harikalar yapacağım; aralarında bulunduğun bütün halk Rab’bin işini görecektir; çünkü seninle yapacağım şey korkunçtur.”

Musa'nın, Sina Dağı olarak da bilinen Horev Dağı'ndaki mağara deneyimi, Musa'nın Tanrı'nın halkıyla yaşadığı mücadele bağlamına yerleştirilmişti. Onun mücadelesi, Tanrı'nın ona verdiği görevi yerine getirmek içindi. Musa, Tanrı'nın dünyaya yönelik mesajı konusunda bir mücadele içindeydi. Rab Musa'ya yüceliğini göstermeden hemen önce, Musa'nın Rab'be karşı mantık yürüttüğünü görüyoruz; Rab az önce Harun'un altın buzağısı etrafında dans eden isyancıları yok ederse, isyancıların yok edilmesinin Tanrı'nın gücünü gösteren mesajı da yok edeceğini ileri sürüyordu.

Rab Musa'ya dedi ki: Bu halkı gördüm; işte, sert enseli bir halktır. Şimdi bırak ki öfkem onlara karşı alevlensin ve onları yok edeyim; ve senden büyük bir ulus yapayım. Musa ise Tanrısı Rab'be yalvararak dedi: Ya Rab, büyük kudretin ve güçlü elinle Mısır diyarından çıkardığın halkına karşı öfken neden alevlensin? Mısırlılar, "Onları kötülük için çıkardı; dağlarda öldürmek ve yeryüzünden yok etmek için" demesinler mi? Şiddetli öfkenden dön ve halkına karşı tasarladığın bu kötülükten vazgeç. Kulların İbrahim'i, İshak'ı ve İsrail'i anımsa; onlara kendi üzerine ant içerek, "Soyunuzu göklerin yıldızları kadar çoğaltacağım ve sözünü ettiğim bu bütün diyarı soyunuza vereceğim; onu sonsuza dek miras alacaklar" demiştin. Bunun üzerine Rab, halkına yapmayı düşündüğü kötülükten vazgeçti. Çıkış 32:9-14.

Musa'nın mağara deneyimi, Musa'nın dünyaya sunmakla görevlendirildiği mesajı içerir. Rab'bin Musa'nın yanından geçip kendi karakterini ilan ettiğine dair tanıklık, Tanrı'nın isyankâr (Laodikya) halkına yönelik içsel bir mesaj bağlamına yerleştirilmiştir; İlyas'ın mağara deneyimi ise İzevel'le mücadelesi — yani Amerika Birleşik Devletleri, Papalık ve Birleşmiş Milletler'den oluşan üçlü birlik — bağlamına yerleştirilmiştir. Bunlardan biri kilise için içsel mesajı, diğeri ise dünya için dışsal mesajı temsil eder; fakat Musa ile İlyas adlı iki tanık Horev'deki aynı mağaradadır ve dünyanın sonunda da ikisi de mağarada temsil edilir.

Ahab, İzebel'e İlyas'ın yapmış olduğu her şeyi ve peygamberlerin hepsini kılıçla nasıl öldürdüğünü anlattı. Bunun üzerine İzebel İlyas'a bir haberci gönderip şöyle dedi: "Tanrılar bana aynısını, hatta daha fazlasını yapsın, eğer yarın bu vakte kadar senin canını onlardan birinin canı gibi yapmazsam." İlyas bunu görünce kalktı, canını kurtarmak için yola çıktı ve Yahuda'ya ait Beer-Şeva'ya geldi; hizmetkârını orada bıraktı. Ama kendisi çöle bir günlük yol yürüdü; gidip bir ardıç ağacının altına oturdu. Orada ölümü diledi ve şöyle dedi: "Yeter! Şimdi, ya Rab, canımı al; çünkü atalarımın daha iyi değilim." Ardıç ağacının altında yatıp uyurken, işte bir melek ona dokundu ve, "Kalk ve ye" dedi. Gözlerini kaldırıp baktı; işte köz üzerinde pişmiş bir çörek ve başucunda bir su kabı vardı. Yedi, içti ve yine uzandı. Rab'bin meleği ikinci kez gelip ona dokundu ve, "Kalk ve ye; çünkü önündeki yol senin için çok uzun" dedi. O da kalktı, yedi ve içti; o yiyeceğin verdiği güçle kırk gün kırk gece Tanrı Dağı Horev'e kadar yürüdü. Oraya varıp bir mağaraya girdi ve geceyi orada geçirdi; ve işte, Rab'bin sözü ona geldi; "İlyas, burada ne yapıyorsun?" dedi. O da dedi: "Orduların Tanrısı Rab için çok gayret gösterdim; çünkü İsrail oğulları senin antlaşmanı terk etti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçla öldürdü. Ben, yalnız ben kaldım; benim canımı da almak istiyorlar." O da dedi: "Dışarı çık ve Rab'bin huzurunda dağın üzerinde dur." Ve işte, Rab geçti; Rab'bin önünde büyük ve güçlü bir rüzgâr dağları yardı, kayaları parça parça etti; fakat Rab rüzgârdan değildi. Rüzgârdan sonra bir deprem oldu; ama Rab depremde değildi. Depremden sonra bir

ateş oldu; ama Rab ateşte değildi; ateşten sonra ise ince, hafif bir ses. İlyas bunu işitince yüzünü pelerinine sardı, dışarı çıktı ve mağaranın ağzında durdu. Ve işte, ona bir ses geldi ve dedi: “İlyas, burada ne yapıyorsun?” O da dedi: “Orduların Tanrısı Rab için çok gayret gösterdim; çünkü İsrail oğulları senin antlaşmanı terk etti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçla öldürdü. Ben, yalnız ben kaldım; benim canımı da almak istiyorlar.” Rab ona dedi: “Git, Şam çölüne giden yoldan geri dön; oraya vardığında Hazael’i Suriye üzerine kral olmak üzere mesh et. Nimşi’nin oğlu Yehu’yu da İsrail üzerine kral olmak üzere mesh et; ve Avel-Mehola’lı Şafat’ın oğlu Elişa’yı senin yerine peygamber olmak üzere mesh et. Hazael’in kılıcından kaçanı Yehu öldürecek; Yehu’nun kılıcından kaçanı da Elişa öldürecek. Ama İsrail’de kendime yedi bin kişi bıraktım: Baal’a diz çökmemiş bütün dizler ve onu öpmemiş bütün ağızlar.” 1 Krallar 19:1-18.

İlyas’ın mağaradaki deneyimi, peygamberin hem mesaja hem de mesajının ve hizmetinin etkisini nasıl algıladığına dair yaşadığı yılgınlığı temsil eder. Musa, Tanrı’nın bildirdiği mesajı savunuyordu; İlyas ise mesajdan vazgeçmişti. Aynı mesajdır; yalnızca biri kilisenin içiyle ilgili, diğeri kilisenin dışına yöneliktir. Yine de peygamberlik açısından, birlikte Vahiy 18’in iki yönlü mesajını örneklemetedirler. Mağarayla bağlantılı tüm gerçekler hakkında vurgulamam gereken şey şu ki, “son günlerde” her iki durumda da dile getirilen yılgınlık, mesaj ve onun etkisi konusundadır.

Musa ve İlyas, 'Rab'bin sözü' olan 'sesi' 'işiten' ve 'gören' kişileri temsil ederler. Bu 'söz', O'nun merhamet ve hakikat karakterini temsil eder. Mezmurcu ayrıca, O'nun karakteri olan Tanrı'nın merhametinin kendisine gösterilmesini ister. O'nun 'merhametini' görmek için Mezmurcu, Ruh'un kiliselere söylediklerini 'işitmeyi' söz verir.

Müzik önderine; Korahoğulları için bir Mezmur. Ya Rab, yurduna lütfettin; Yakup’un tutsaklığını geri çevirdin [tersine çevirdin]. Halkının suçunu bağışladın, bütün günahlarını örttün. Sela. Bütün öfkeni kaldırdın; kızgınlığının şiddetinden döndün. Ey kurtuluşumuzun Tanrısı, bizi geri çevir ve bize karşı öfkeni dindir. Bize sonsuza dek öfkeli mi kalacaksın? Öfkeni kuşaktan kuşağa uzatacak mısın? Halkın sende sevin sin diye bizi yeniden canlandırmayacak mısın? Ya Rab, bize merhametini göster ve bize kurtuluşunu bağışla. Rab Tanrı’nın ne söyleyeceğini dinleyeceğim; çünkü O halkına ve kutsallarına esenlik konuşacak; yeter ki yine akılsızlığa dönmesinler. Kuşkusuz O’nun kurtuluşu O’ndan korkanlara yakındır; öyle ki yurdumuzda yücelik barınsın. Merhamet ve gerçek buluştu; doğruluk ve esenlik öpüştü. Gerçek yerden filizlenecek; doğruluk gökten bakacak. Evet, Rab iyi olanı verecek; yurdumuz ürününü verecek. Doğruluk O’nun önünden gidecek ve bizi adımlarının yoluna koyacak. Mezmur 85:1-13.

Şunu fark edin: Doğruluk ve esenliği doğuran "merhamet ve hakikat" (ve "hakikat" sözünü ettiğimiz İbranice 'emet' kelimesidir) "öpüştüler." Birleştiler. Mezmurcu, ilahisini Tanrı'nın kendi "halkının" "suçunu bağışladığı" araştırmacı yargının son günlerine yerleştirir. İstek, Rabbin halkını "yeniden diriltmesi"dir.

Kutsal Ruh’un hizmeti altında bir uyanış ve bir ıslahat gerçekleşmelidir. Uyanış ve ıslahat iki farklı şeydir. Uyanış, ruhsal yaşamın yenilenmesi, zihin ve yürek güçlerinin canlanması, ruhsal

ölümden diriliş demektir. İslahat, yeniden yapılanma, fikir ve teorilerde, alışkanlıklar ve uygulamalarda değişim demektir. İslahat, Ruh'un uyanışıyla bağlantılı olmadıkça doğruluğun iyi meyvesini vermeyecektir. Uyanış ve ıslahat kendilerine verilmiş işi yapmalı ve bu işi yaparken birbirleriyle bütünleşmelidir. Seçilmiş Mesajlar, 1. kitap, 128.

Mezmun yazarının istediği "uyanış", ölü olduğunu bilen birinin talebidir. Mezmun yazarının istediği bu uyanış, bir Laodikyalının dile getirmesi açısından çok zor bir istektir; çünkü Laodikyalı, ruhsal olarak ölü olduğunun farkında değildir; öyle olmasaydı canlandırılmaya ihtiyaç duymazdı. Uyanış, "Rab Tanrı'nın ne söyleyeceğini işitmeye razı olmak"la gerçekleşir ve Kutsal Ruh içimizde yaşadığında gelen o uyanışı sağlamamızın önüne başka hiçbir iş geçmemelidir.

"Aramızda gerçek dindarlığın uyanışı, bütün ihtiyaçlarımızın en büyüğü ve en acil olanıdır. Bunu aramak ilk işimiz olmalıdır." Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 121.

Vahiy kitabıyla ilgili olarak Sister White şunları belirtmektedir.

"Biz bir halk olarak bu kitabın bizim için ne ifade ettiğini anladığımızda, aramızda büyük bir uyanış görülecektir." Testimonies to Ministers, 113.

"Revival" kelimesi hayata geri döndürme olarak tanımlanır. Yüz kırk dört binin arasına seçilenlerin önce ölü olduklarını ve diriltilmeye ihtiyaç duyduklarını kabul etmeleri gerekir. Yüz kırk dört binin ölü olduğu gerçeği, sınama süresi kapanmadan hemen önce mührü açılan mesajın önemli bir bileşenidir. Bu gerçekle ilgili söyleyecek çok daha fazla şeyimiz var. Onları diriltiren şey, Tanrı onları "diriltip" onlara kendi doğruluğunu verdiğinde onlara uzattığı "merhamet"tir. Onları diriltiren şey, İsa'nın Alfa ve Omega olduğu gerçeğidir ve bu kavrayış, içlerinde her türlü anlayışı aşan bir "esenlik" üretir. Vaat şudur: "hakikat" "yerden fişkiracaktır." "Hakikat" olarak temsil edilen ve Alfa ile Omega olan mesaj, Amerika Birleşik Devletleri'nde ortaya çıkar; çünkü "yerden" fişkirir. Başlangıçtaki mesaj Amerika Birleşik Devletleri'nden geldi ve sondaki mesaj da aynı yerden fişkirir.

Tanrı'nın mağara adamlarının bir sembol olduğu bağlamda, sembolik bir mağarada bulunmuş diğer peygamberleri ele alacağız. İsa, Vaftizci Yahya'nın İlyas olduğunu belirtti ve Yahya, İsa'nın gelecek olan Mesih olup olmadığını bilmeye ihtiyaç duyduğunda hapisteydi. İsa'nın gerçek karakterini bilmesi gerekiyordu. Kendisinin ilan ettiği mesaj ile İsa'nın ilan etmeyi sürdürdüğü mesajın gerçek mesaj olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Soruyu sormak üzere öğrencilerini İsa'ya gönderdi; İsa ise onların sorusunu es geçip onlara yüceliğini göstermeye koyuldu.

Böylece gün akıp geçti; Yahya'nın öğrencileri her şeyi görüp işittiler. Nihayet İsa onları yanına çağırdı ve gördüklerini Yahya'ya gidip anlatmalarını buyurdu; ayrıca şöyle ekledi: 'Ne mutlu, benden ötürü sendelemeyen kişiye.' Luka 7:23, R. V. Onun ilahlığının kanıtı, acı çeken insanlığın ihtiyaçlarına uyumunda görülüyordu. Görkemi, bizim düşük halimize alçalmasında açığa çıktı.

Öğrenciler mesajı iletiler ve bu yeterliydi. Yahya, Mesih'le ilgili peygamberliği hatırladı: "Rab, alçakgönüllülere müjdeyi duyurmam için beni meshetti; yüreği yaralıları sarmam, tutsaklara özgürlüğü ve bağlı olanlara zindanın açılmasını ilan etmem için beni gönderdi;

Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için." Yeşaya 61:1, 2. Mesih'in işleri O'nun Mesih olduğunu yalnızca ilan etmekle kalmadı, krallığının nasıl kurulacağını da gösterdi. Yahya'ya, çölde İlyas'a gelmiş olan aynı gerçek açıldı: "Rab'bin önünde büyük ve güçlü bir rüzgar dağları yarı ve kayaları parçaladı; ama Rab rüzgarda değildi. Rüzgardan sonra bir deprem oldu; ama Rab depremde değildi. Depremden sonra bir ateş oldu; ama Rab ateşte değildi;" ve ateşten sonra Tanrı peygambere "ince bir sesle" konuştu. 1. Krallar 19:11, 12. Böylece İsa da işini, silahların şakırtısıyla ve tahtların ve krallıkların devrilmesiyle değil, merhamet ve özveri dolu bir yaşamla insanların yüreklerine konuşarak yapacaktı. Desire of Ages, 217.

Tanrı'nın gücü O'nun Sözü aracılığıyla aktarılır. "İnsanların yüreklerine" iletilir. Bu, "ince, sakin ses" in verdiği dersti. Yine de İlyas'ın mesajı, Tanrı'nın halkının dışındaki güçleri tanımlayan dışsal bir mesajdır. Mesih, İlyas'a "son günlerde" gücün bulunduğu yerin O'nun Sözü olduğunu söylüyordu; ne var ki yıkıcı rüzgâr, deprem ve ateşle temsil edilen "silahların çatışması ve tahtların ve krallıkların devrilmesi", Tanrı'nın halkının yüzleşeceği ve Vahiy kitabında temsil edilen dışsal güçlerden üçünü ifade eder. Yıkıcı "rüzgâr", Kutsal Kitap peygamberliğinde İslam'ın bir simgesidir. "Deprem", Fransız Devrimi'nin isyanını ve anarşisini simgeler. "Ateş" ise Sodom ve Gomora'ya getirilen yıkımdır. İlyas, mağaraya ulaşmak için papalık gücünden kaçmıştı; bu yüzden Rab ona, dünyanın sonundaki krizi oluşturan tüm kötü güçlere rağmen, Tanrı'nın gücünün bulunacağı yerin o ince, sakin ses olduğunu açıkladı.

Musa, İlyas ve Vaftizci Yahya'nın hepsi, bir mağaradan Tanrı'nın karakterine tanık olduklarını bildirirler. "Mağara", kötü ve zina eden bir kuşağa verilecek tek işaretir. İsa, "zina eden ve kötü kuşak"tan söz etti; bu, araştırmacı yargının "son günleri"nin kuşağıdır. O kuşak için işaret, üç gününü bir mağarada—bir balinanın karnında—geçiren peygamber Yunus'tu.

Ve insanlar büyük bir kalabalık halinde toplanınca, o şöyle demeye başladı: Bu kuşak kötü bir kuşaktır; bir işaret istiyorlar. Ama onlara Peygamber Yunus'un işaretinden başka hiçbir işaret verilmeyecek. Çünkü Yunus Ninovalılar için nasıl bir işaret olduysa, İnsanoğlu da bu kuşak için öyle olacaktır. Luka 11:29, 30.

Yunus üç gün ve üç gece boyunca balığın karnında kaldı; tıpkı İsa'nın da mezarda üç gün kalması gibi. Yunus bir işaretti, İsa da öyledir. Onlar, elbette ölümün ardından gelen dirilişin işaretini temsil eder.

O zaman din bilginlerinden ve Ferisilerden bazıları cevap verip şöyle dediler: "Öğretmen, senden bir belirti görmek istiyoruz." Ama o onlara cevap verip dedi: "Kötü ve zina eden bir kuşak belirti arar; fakat ona, peygamber Yunus'un belirtisinden başka bir belirti verilmeyecektir. Çünkü Yunus nasıl üç gün üç gece balinanın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da yerin bağırında üç gün üç gece kalacaktır. Ninova halkı yargı gününde bu kuşakla birlikte kalkıp onu mahkûm edecek; çünkü onlar Yunus'un vaazıyla tövbe ettiler; ve işte, Yunus'tan daha büyüğü burada." Matta 12:38-41.

Eğer tarihin tekerrürü ilkesini, bütün kutsal tarihin dünyanın sonunu işaret ettiği gerçeğiyle birlikte anlarsak, o halde Yunus ile Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişi hem "işaret" hem de şimdi Tanrı'nın halkı için mesajdır. Yunus balinanın karnından dışarı atıldığında mesajı ilan etti; tıpkı

melek Mesih'in bulunduğu mağaranın taşını kaldırdığında, Mesih'in dirilişiyile ilgili mesajın derhal ilan edilmesi gibi. Musa, İlyas, Yunus ve Mesih yalnızca "son günler"deki Tanrı'nın halkını değil, her birinin verdiği mesajı da simgeler.

Yunus'un alameti, Mesih'in merhametli karakterinin ortaya çıktığı mağara deneyimini de içerir. İsa'nın İlyas'a gösterdiği aynı merhamet, mesajı ilan etme sorumluluğundan kaçarken Yunus'a da gösterildi. Yunus hakkında söylenecek daha çok şey var, ama şimdi ele alınması gereken başka noktalar var.

Mağara, diğer şeylerin yanı sıra, ölümü ve dirilişi temsil eder. Birden çok tanığın tanıklığı, son günlerde Tanrı'nın antlaşma halkının önce ölüp sonra dirildiğini göstermiştir. Elbette, bir Hristiyan Tanrı'nın Egemenliği'ni görmek için yeniden doğmalıdır ve bu, eski benliğin ölümünü temsil eder; ancak peygamberlik açısından anlamı daha fazladır. Bu, bir mesajın tam yolunda kesilmesinden söz eder. İlyas mesajı ilan etmeyi bıraktı, Yunus mesajı ilan etmekten kaçtı. Yahya hapse atıldı ve idam edildi. İsa çarmıha gerildi.

Yunus'un alameti bu nedenle yalnızca ölüm ve dirilişle ilgili değildir; bir mesajın ölüm ve dirilişiyile ilgilidir ve Tanrı'nın sözünde tip olarak gösterilen bütün mesajlar, Baba tarafından İsa'ya verilen, onun da Cebrail'e, onun da peygambere verdiği; peygamberin yazıp kiliselere gönderdiği son uyarı mesajını temsil eder. Tanrı, Musa'nın mağara deneyiminde mesajı sona erdirmeye ve yeniden başlamaya istekliydi. İlyas elçilik görevini bitirip mağaraya kaçtı. Yunus Tarşış'e kaçtı. Vaftizci Yahya öldürüldü; İsa da öldürüldü. Bu tanıklıkların tümü Vahiy kitabına getirilip birbirleriyle uyumlu hâle getirilmelidir. Daniel ve Vahiy iki kitaptır, ama "İsa'nın tanıklığı" onların aynı zamanda tek bir kitap olduğunu belirtir. Kutsal Kitap ile aynı niteliklere sahiptirler. İki kitap bir kitap eder ve iki yazar iki tanığı temsil eder.

Babil'in ve ardından Med-Pers İmparatorluğu'nun tutsak ettiği Daniel, aslanların inine atıldığında sembolik olarak öldü. Yunus, balina tarafından yutulduğunda sembolik olarak öldü. Vahiyçi Yuhanna, kaynar yağın içine atıldığında sembolik olarak öldü. William Miller öldü, ama doğruların dirilişinde meleklerin mezarında onu beklediğine dair bir vaade sahiptir. Future for America hizmeti 18 Temmuz 2020'de sembolik olarak öldü.

Son uyarı mesajı, papalık otoritesinin ölümcül yarasının iyileşmesi bağlamında yer alır. Yaranın iyileşmesi, Vahiy'in on üçüncü ve on yedinci bölümlerinin özel bir konusudur. Ölümcül yara iyileştiğinde, dirilmiş papalık Vahiy'in on yedinci bölümünde temsil edilen sekizinci krallık olacaktır. Sekizinci olarak, yani yediden biri olarak tanımlanır. Sekiz, dirilişin simgesidir; çünkü antlaşma ilişkisinin mührü olan sünnet, erkek çocuk doğduktan sonra sekizinci günde yapılmalıydı. Bu ayın Hristiyan çağında vaftizle yer değiştirdi ve vaftiz Mesih'in ölümü, gömülüşü ve dirilişini temsil eder. Mesih, yedinci günden sonraki gün dirildi. Bu nedenle peygamberî olarak sekizinci günde dirildi. Bin yıllık bir dinlenmeden sonra, yenilenen yeryüzü sekizinci binyılda dirilir.